

останали безъ продоволствие, че отстъплението е невъзможно, но че той поневоля е принуденъ да взема нѣкои мѣрки за да усигори послѣдното. Донесението се завършваше съ думитѣ: „Отгървавайте ни, патрони и храна трѣбватъ.“

Около 10 ¹/₂ сутрента отъ наблюдателния пунктъ на Св. Никола съобщаваха, че на западъ се чувалъ силенъ гърмежъ, а на истокъ отъ Шипка само рѣдки изстрѣли. Това бѣше акустическа илюзия, но началника на отбраната испитваше най-тѣжки морални мъчения. Той му се прѣдстави изведнѣжъ грозната картина, че Мирски е разбитъ и отстъпилъ и че може би същата участъ очаква и Скобелева, особено ако Весселъ паша събере по-голъми сили въ полето.

Нѣмаше какво, трѣбваше да се побърка поне на послѣдното, да се приковѣтъ къмъ мѣстото си останалитѣ още турски баталиони на позицията.

Въ 11 ¹/₂ часа генералъ Радецки повика на Св. Никола началника на 14-та дивизия генералъ Петрушевски и му заповѣда да атакува. Частитѣ, назначени за атака, бѣха доведени на сѣверния склонъ на височината още на разсъмнуване. Подолския полкъ трѣбваше да върви въ 1-вата линия. Командира на корпуса повика при себе си полковника Духонина — командира на този полкъ и му прочете послѣдното донесение отъ Тръвненската колона: „Богъ да ви е на помощ, — завърши генерала прочувствено, — избавете вашитѣ другари. Колкото по-енергично атакувате укрѣпленията на шосето, колкото повече табори привлечете на себе си, толкова по-добрѣ и толкова по-успѣшно ще достигнете цѣльта — да избавите своитѣ. Не се бавете полковникъ почвайте. Богъ да ви е на помощ.“ Атаката бѣше назначена да се почне въ 12 часа.

Мѣстността гдѣто трѣбваше да се разиграе тъй послѣдния драма се заключаваше въ пространството, което се образува между южния склонъ на Св. Никола и с: